

РЕШЕНИЕ

№ 4327

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 06.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **722** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

12

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба с вх. №698 от 09.01.2020 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Министерството на външните работи /МВнР/ срещу Решение ППН-01-570 от 19.11.2019 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което е обявена жалба № ППН-01-570 /20.06.2019 г. по описа на КЗЛД за основателна, като на основание чл. 58, § 2, б. „и“, вр. чл.83, § 5, б. „а“ от Регламент ЕС 2016/6779 , на Министерството на външните работи, в качеството му на администратор на лични данни, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. /две хиляди/, за нарушение на чл. 5, §.1, б. „в“ от Регламент ЕС 2016/679.

Наведените основания за оспорване са за противоречие с материалноправните норми, несъответствие с целта на закона и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила - чл.146, т.4, т.5 и т.3 АПК. В условията на алтернативност се сочи, че решението е нищожно- постановено от некомпетентен орган, тъй като с Решение на НС от 20.11.2019г., Ц. С. е освободен, като член на КЗЛД. Жалбоподателят твърди, че при издаването на оспорвания акт КЗЛД, в нарушение на чл.35 АПК не е изяснила всички относими факти и обстоятелства и по-конкретно не е установила началния момент на твърдяното, в оспорения акт,

нарушение. Твърди се, че несъбирането на доказателства, служебно от КЗЛД за изясняване на това обстоятелство, води до опорочаване на производството пред административния орган и нарушава правото на защита на МВнР. Като процесуално нарушение се твърди и това, че в производството пред Комисията страните не са приканени към споразумение, както и нарушение на чл. 61 от АПК. Навеждат се доводи, че при определяне на нарушението, наказанието и неговия размер, не са посочени приложимите разпоредби на ЗЗЛД, с което е нарушено правото на защита на жалбоподателя в съдебното производство. Твърди се най-сетне и това, че фактическият състав на нарушението по чл. 5 от Регламента не е реализиран и отговорността на МВнР е неправилно ангажирана, като в този случай приложение следва да намери разпоредбата на чл. 25а от ЗЗЛД. Налице били и предпоставките, обуславящи приложимостта на чл. 28 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Въз основа на изложеното е направено искане за отмяна, а при условията на алтернативност – за прогласяване нищожността на Решение № ППН-01-570 от 19.11.2019 г. на КЗЛД.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателят се представлява по пълномощие от юрк. Я., чрез която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на разноските за съдебното производство. В определения му от съда, по негово искане срок депозира писмена защита, в която по същество се преповтарят съображенията, изложени в жалбата.

Ответникът –КЗЛД, в о.с.з. не се явява и не се представлява. В депозирания по делото на 13.03.2020 г. писмени бележки, излага подробни съображенията за неоснователност на подадената жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. В писмените бележки не се поддържа възражението за просрочие на жалбата, нито в съдебното производство преди това се сочат или ангажират доказателства за датата изтегляне на съставения документ от информационната система за сигурно електронно връчване, поддържана от Държавна агенция „Електронно управление“, или от единния портал по чл.12, ал.1 ЗЕУ.

Заинтересованата страна /ЗС/ Н. Г. Г. - Б., чрез процесуалния си представител адв. Д. Д., в становище от 13.03.2020 г., излага съображения за неоснователност на подадената жалба. Заявява искане за присъждане на разноските за съдебното производство.

Прокурор от С. градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Производството пред Комисията е образувано по постъпила жалба с рег. № ППН-01-570/21.06.2019 г., с която Н. Г. Г. - Б. уведомява, че на 03.05.2019 г. след извършена от нея самата проверка на официалната интернет страница на МВнР във връзка със задължението ѝ, като лице заемащо публична длъжност към подадената декларация по чл. 35, ал. 1 и ал. 2 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /ЗПКОНПИ/, установила, че личните й данни са обработени в приложена и публикувана декларация по чл. 29, ал. 2 от Закона за държавния служител. Изложила е твърдения за неправомерно обработване

на личните ѝ данни, тъй като не е давала съгласие личните ѝ данни да бъдат обработвани в декларацията по чл. 29, ал. 2 от Закона за държания служител. Посочила е, че процесната декларация не присъства като допълнително приложение в публикуваните файлове на лицата от списъка, достъпен на сайта на МВнР.

На 07.05.2019 г. от Н. Б. е отправена молба с грама № 651/07.05.2019 г. до Министерството данните в процесната декларация да бъдат заличени. Към датата на подаване на жалбата до КЗЛД, декларацията съдържаща личните данни на ЗС в съдебното производство, е била достъпна на интернет страницата на Министерството.

От КЗЛД е извършена вътрешна проверка, обективирана в Протокол за изготвяне на екранни разпечатки, с рег. № ППН-01 -570#1/23.07.2019 г., с който е установено, че действително на страницата на Министерството на външните работи <http://www.mfa.bg/bg/ministerstwo/antikoruptionsia/deklaracii-chlen35-zpkonpi> е публикувана декларация по чл. 29, ал. 2 от Закона за държавния служител за имотно състояние и за получени възнаграждения, свързани с полагане на труд извън служебно правоотношение от 24.04.2018 г., в която се съдържат личните данни на Б. в обем две имена, ЕГН, номер на лична карта, длъжност и дирекция, в която работи, постоянен и настоящ адрес.

С писмо изх. № ППН-01-570#3/25.07.2019 г. по описа на КЗЛД, Б. е уведомена, че по подадената жалба е образувано административно производство, като са изискани допълнителни доказателства.

С писмо изх. № ППН-01-570#4/25.07.2019 г. по описа на КЗЛД, на МВнР е предоставен срок за изразяване на становище и представяне на относими доказателства. В отговор е постъпило становище от Министерството, в което е посочено, че в Държавен вестник, бр. 7 от 19.01.2018 г. е обнародван ЗПКОНПИ, с който се отменя Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, като се внасят и промени в Закона за държавния служител, Кодекса на труда, Закона за дипломатическата служба, както и в редица други нормативни актове. В становището е посочено, че с грама изх. № ЧР-55-00-5/26.04.2018 г. служителите в Задграничните представителства на Република България са уведомени, че със Заповед № ЧР-95-00-126/11.04.2018г. на министъра на външните работи е утвърден образец на декларацията за несъвместимост по чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗПКОНПИ, който следва да подадат в срок до 10.05.2018 г., като е уточнено, че образците на декларациите за имущество и интереси не са утвърдени от КПКОНПИ. Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество е публикувала утвърден образец на декларация за имущество и интереси едва на 8 май 2018 г., за което е изпратена грама изх. № ЧР-55-00-6/09.05.2018 г. с указания до служителите на МВнР, които са дългосрочно командироваани в чужбина.

На 26.04.2018 г. Н. Г.-Б. е подала декларацията по чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗПКОНПИ в сканиран вид по електронен път. Сканираният документ съдържа и декларация за имотно състояние, с посочена в нея дата: 24.04.2018 г., по изменения вече чл. 29, ал. 2 от Закона за държавния служител, която не е относима към актуалния Закон за държавния служител и ЗПКОНПИ. Двете декларации са в един файл, като се посочва, че служителят дава съгласие декларацията да бъде публикувана на официалната страница на МВнР. Предоставената по този начин информация е довела до подвеждане при обработката, с цел публикуване на официалната страница на МВнР, на декларацията по чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗПКОНПИ, което представлявало единичен случай на технически пропуск.

Информират също, че на служители на МВнР са определени отговорности и правомощия съгласно чл. 4, ал. 5 от Наредбата за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите и за установяване на конфликт на интереси съгласно Заповед №48-95-00-385 от 06.11.2018 г. и за поддържане съдържанието на интернет страницата на МВнР съгласно Устройствения правилник на МВнР.

Посочено е още, че в МВнР са предприети действия по случая, както следва: Декларацията на г-жа Н. Г.-Б. от дата 24.04.2018 г. по чл. 29, ал. 2 от Закона за държавния служител за имотно състояние и получени възнаграждения, свързани с полагане на труд извън служебното правоотношение е отстранена от официалната интернет страница на МВнР, раздел „Антикорупция. Предприети са действия по предотвратяване на повторна поява на същия/подобен проблем, а именно проверка /инвентаризация/ на публичния регистър на МВнР на декларациите по чл. 35 от ЗПКОНПИ, поддържан за изпълнение на законоустановеното задължение съгласно чл. 6, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕС) 2016/679. Установено било, че са засегнати единствено личните данни на г-жа Н. Б..

Със становището са изпратени и становища на Дирекция „Човешки ресурси“ и Дирекция „Правна“ в МВнР, както и Заповед № ЧР-95-00-126 от 11.04.2018г. и Заповед № 48-95-00-385 от 06.11.2018 г. за определяне на отговорности и правомощия на служители в МВнР, съгласно чл. 4, ал. 5 от Наредбата за организация и реда за извършване на проверка на декларациите и за установяване на конфликт на интереси /л.41-л.46 по делото/.

С електронно писмо от 27.07.2019г., входирао в КЗЛД с № ППН-01-570#6/08.08.2019г., жалбоподателката в производството пред КЗЛД е предоставила исканата с писмо изх. № ППН-01-570#3/25.07.2019 г. по описа на КЗЛД информация.

На заседание, проведено на 09.10.2019 г. КЗЛД е приела подадената жалба за допустима жалбата и е насрочена за разглеждане в открито заседание на 06.11.2019 г. Като страни в производството са конституирани жалбоподател Н. Г. Г.- Б. и ответник-МВнР.

С писма изх. № ППН-01-570#10/17.10.2019г. и № ППН-01-570#11/17.10.2019г. страните в производството пред КЗЛД са уведомени, че жалба с рег. №ППН-01-570/20.06.2019г. ще бъде разгледана по същество на открито заседание, което ще се проведе на 06.11.2019г. от 13:00ч. (л.49- л.52 по делото).

На 04.11.2019г. от КЗЛД е извършена проверка на страницата на Министерство на външните работи <http://www.mfa.bg/bg/ministerstwo/antikoruptionsia/deklaracii-chlen35-zpkonpi>. Протоколът е приложен към административната преписка.

На 06.11.2019 г. е проведено заседание на КЗЛД, на което производството е приключило и е постановено оспорваното Решение ППН-01-570 от 19.11.2019 г.

Въз основа на данните по преписката, с оспореното пред съда решение КЗЛД приела за установено, че на страницата на Министерството е публикувана декларация по чл. 29, ал. 2 от Закона за държавния служител за имотно състояние и за получени възнаграждения, свързани с полагане на труд извън служебно правоотношение от 24.04.2018 г., в която се съдържат личните данни на Н. Г. Г. - Б. в обем две имена, ЕГН, номер на лична карта, длъжност и дирекция, в която работи, постоянен и настоящ адрес.

Качената първоначално информация е коригирана към 04.11 2019 г., като на

страницата на Министерството е качена декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ и данните на г-жа Б. „сведени данни до минимум“.

Комисията е приела за безспорно установено, че за жалбоподателката е налице задължение за подаване на декларация за имущество и интереси по чл. 29 от Закона за държания служител пред органа по назначаването.

Обосновала е извод, че за МВнР е налице законово основание за обработване на личните данни на Б., предвид факта, че същата е в служебно правоотношение, но МВнР е нарушило принципа, разписан с разпоредбата на чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент ЕС 2016/679, а именно личните данни да са подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват.

По тези съображения КЗЛД приела, че с осъществено обработване на личните данни на Н. Г. Г. - Б. от МВнР, чрез публикуване на декларация по чл. 29, ал. 2 от Закона за държавния служител за имотно състояние и за получени възнаграждения, свързани с полагане на труд извън служебно правоотношение от 24.04.2018 г., в която се съдържат личните данни на Н. Г. Г. - Б. в обем две имена, ЕГН, номер на лична карта, длъжност и дирекция, в която работи, постоянен и настоящ адрес, е нарушен принципа, съдържащ се в нормата на чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламента.

Прието е още, че най-подходяща корективна мярка по см. на чл. 58, § 2 от Регламента е налагането на административно наказание – имуществена санкция, тъй като нарушението е извършено и последиците са налице. Следователно другите корективни мерки не биха могли да постигнат преследваната цел. Имуствената санкция ще има предупредително и възпитателно въздействие на администратора на личните данни.

По тези съображения КЗЛД е приела жалбата за основателна и на основание чл. 58, § 2, буква „и“ във връзка с чл. 83, § 5, буква „а“ от Регламент ЕС 2016/6779 с оспореното пред съда решение наложила на МВнР, административно наказание - имуществена санкция, в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, за това че в качеството на администратор на лични данни е обработила личните данни на Н. Г. Г. - Б., в нарушение на чл. 5, § 1, б. „б“ от Регламент ЕС 2016/679.

Решението е съобщено на жалбоподателя в настоящето производство с Писмо изх.№ППН-01-570/#18 от 19.12.2019г. (л.63 по делото), чрез системата за електронен обмен на съобщения /СЕОС/, като е заведено в МВнР с вх. № ЧР-17-00-18 на 30.12.2019г. Жалбата е подадена в АССГ на 09.01.2020г.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от надлежна страна - чл.147, ал.1 от АПК, вр.чл.38, ал.6 от ЗЗЛД. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК, предвид следните съображения:

Изпращането на процесният акт е извършено по реда на електронния обмен между администрациите. Решение №ППН-01-570/2019г. на КЗЛД е изпратено на МВнР с писмо с изх. №ППН-01-570#18/19.12.2019г., чрез системата за електронен обмен на съобщения (СЕОС), като е заведено в МВнР с вх. № ЧР-17-00-18 на 30.12.2019г.

Съгласно чл. 26 от Закона за електронното управление във вр. с чл. 27 от

Наредбата за общите изисквания към информационните системи, регистрите и електронните административни услуги, връчването на електронните изявления от доставчиците на електронни административни услуги може да се извършва чрез изпращане на съобщение на електронния адрес, съдържащо информация за изтегляне на съставения документ от информационната система за сигурно електронно връчване, поддържана от Държавна агенция „Електронно управление“ или от единния портал по чл. 12, ал. 1. Документите се смятат за връчени с изтеглянето им. Ал.4 на същия член предвижда, че подаването и връчването на документи по електронен път се удостоверява с копие от електронния запис за изпращането, съответно изтеглянето, съхранен в система за сигурно електронно връчване, поддържана от Държавна агенция "Електронно управление".

От писмо №04-01-406/10.02.2020г. на Дирекция „Административно обслужване“ при МВнР се установява, че писмо №ППН-01-570 от КЗЛД е постъпило в електронната деловодна система на МВнР и е регистрирано с №ЧР-17-00-18/30.12.2019г., като при регистрацията на документа, системата автоматично е изпратила на КЗЛД съобщение /обратна разписка/, получена от КЗЛД на 06.01.2020г. При тези данни автоматично изпратеното съобщение /обратна разписка/ от дата 30.12.2019г., представлява копие от електронния запис за изтеглянето, съхранен в системата за сигурно електронно връчване, поддържана от Държавна агенция "Електронно управление“, поради което именно това е датата на изтегляне на изпратения на 19.12.2019 г. на електронния адрес на жалбоподател документ, в съответствие с изискването на чл. 26 от ЗЕУ. Отделно от това, в писмените бележки на ответника от 13.03.20 г., депозирани след постановяване на отменителното определение на ВАС / Определение №5150/29.04.2020 г., по адм.дело №2960/2020 г./, не се поддържа възражението за просрочие на жалбата, обективизирано в съпр.писмо по изпращане на адм.преписка на съда, нито в съдебното производство се сочат или ангажират доказателства за установяване на друга дата /различна от 30.12.2019 г./ за изтеглянето на съставения документ от информационната система за сигурно електронно връчване, поддържана от Държавна агенция „Електронно управление“, или от единния портал по чл.12, ал.1 ЗЕУ.

При тези данни съдът приема, датата на която започва да тече 14-дневния срок за оспорване на Решение №ППН-01-570/2019г. на КЗЛД, е именно 30.12.2019г. датата на регистрация на писмо №ППН-01-570 от КЗЛД, в деловодна система на МВнР. Жалбата е подадена директно в АССГ на 09.01.2020г., т.е. преклузивният срок по чл. 149, ал. 1 от АПК е спазен.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1, т. 7 ЗЗЛД, в редакцията му към постановяване на оспорения акт. За реализирането на тези правомощия

законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл. 38 ЗЗЛД/. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Спазена е и разпоредбата на чл. 8, ал.6 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрацията /ПДКЗЛДНА/, която предвижда, че заседанията на комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за нищожност на оспореното решение, поради това, че към момента на постановяването му, член на комисията - Ц. С., е бил освободен от длъжност. Оспореното в настоящето производство решение е прието с единодушие на заседание на комисията, проведено на 06.11.2019г., на което са присъствали четиримата членове, като същите са подписали оспорения акт /чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от ПДКЗЛДНА/. Решението е постановено на 19.11.2019г. Видно от представения в настоящето производство ДВ, бр.92 от 22 ноември 2019г. (извадка), Ц. С. е освободен от длъжност на 20.11.2019г. с Решение на НС, т.е. към момента на постановяване на процесното решение Ц. С. е бил член на КЗЛД, поради което издаденото от нея решение не е нищожно, а напротив, издадено е в рамките на компетентността и в рамките на мандата, в който е действала.

Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

По твърдението за наличие на съществени нарушения на административно-производствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК, съдът взе предвид следното:

Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД, във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1, чл. 30, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника. С решение от проведено заседание, обективизирано в протокол № 40/09.10.2019г. /л. 67-70/, се обявява жалбата за допустима /чл. 27 АПК/, конституирани са страните в производството и е предвидено разглеждането на спора по същество /чл. 38, ал. 3 ПДКЗЛДНА/. Законодателят не е въвел конкретни изисквания, на които следва да отговаря лицето, подател на жалбата, напротив - в чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД е използван изразът "всяко физическо лице".

Спазена е разпоредбата на чл. 40 от ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, назначава експерти и призовава, както и извършва други действия в производството по раздел II "Разглеждане на жалби от физически лица" по реда на АПК. На страните в производството е представена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени събраните по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на жалбоподателя, редовно уведомен за откритото заседание пред КЗЛД не е

ограничено, тъй като е гарантирано неговото участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, чл. 34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/.

Приложените по делото препис-извлечения на протоколи от проведени заседания на КЗЛД на 09.10.2019 г. и 06.11.2019 г. съответстват на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Правилника. Решение № ППН-01-570 от 19.11.2019 г., като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участващи в гласуването на 06.11.2019 г., не е постановено при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Възражението за допуснато процесуално нарушение, мотивирано с твърдение, че страните в производството пред Комисията страните не са приканени към споразумение, е неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл. 42 от ПДКЗЛДНА в производство по разглеждане на жалба страните могат да сключат споразумение по реда на чл. 20 от АПК. Институтът на споразумение между страните по административни правоотношения, уреден в чл. 20 и чл. 178 от АПК е въведен за първи път в националното право с приемането на този процесуален закон. Целта му е създаването на предпоставки за бързо, доброволно и взаимно приемливо разрешаване на спорни правоотношения, регулирани от административното право. Сключването му зависи от волята на страните, като в хипотезата на висящ съдебен/административен спор, съдът/административният орган по аргумент от чл. 9, ал. 4 от АПК и принципа на служебното начало, е длъжен да съдейства на страните за сключване на споразумение. Действително неспазването на процедурата по чл. 42 от ПДКЗЛДНА - приканване на страните да сключат споразумение, представлява процесуално нарушение, което допуснато самостоятелно не е съществено. Във всяка една фаза на производството страните биха могли да поискат да сключат споразумение. Видно от разпоредбата на чл. 20 от АПК, към която препраща чл.42 от Правилника, такова се провежда, при изразено съгласие от страните, каквото в случая не би могло да има, предвид отсъствието на жалбоподателя на заседанието в производството пред КЗЛД. Пропускът на КЗЛД да уведоми страните за правната възможност по чл. 42 от Правилника да сключат споразумение, не може да се квалифицира като съществено нарушение на административнопроизводствените правила, водещо да незаконосъобразност на постановеното решение само на това основание.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че доколкото в мотивите на административният акт не е посочен началният момент на извършване на нарушението, не можело да се установи, кога КЗЛД приема, че е извършено последното. Предоставянето на лични данни, във връзка с подаване на декларация по чл.29 от Закона за държавния служител за имотно състояние и за получени възнаграждения, свързани с полагане на труд извън служебното правоотношение, е последвано от тяхното публикуване на официалната интернет страницата на Министерство на външните работи, без да бъдат заличени личните данни на декларатора /в обем две имена, ЕГН, номер на лична карта, длъжност и дирекция, в която работи, както и постоянен и

настоящ адрес/. В случая категорично е установено, че към момента на подаването на административната жалба и проверката на служителите на КЗЛД, документите, касаещи имотното състояние и получените възнаграждения, извън служебното правоотношение на Н. Г. Г.-Б., са действително достъпни на интернет страницата на министерството. През цялото време, през което данните на ЗС в съдебното производство са били достъпни, нарушението е осъществявано непрекъснато. Затова не е от значение кога е започнало осъществяването му, след като същото е било установено преди преустановяване на извършването му от администратора на лични данни. В случаите на създаване на трайно противоправно състояние /продължено нарушение/, дата на извършване на нарушението е датата на установяването му.

Неоснователно е и възражението, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради невръчването му на МВНР в тридневния срок по чл. 61, ал. 1 АПК. Този срок е инструктивен, а освен това е относим само поставяне началото на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК за съдебното оспорване на акта.

Оспореното решение е постановено в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, а наведените в обратния смисъл доводи на жалбоподателя са неоснователни. Приложимият материален закон е този, действал към датата на нарушението-03.05.2019г. до момента на преустановяването му, т.е. приложими са разпоредбите на Регламент ЕС 2016/679. В този смисъл, неоснователни са възраженията в подадената жалба, че при определяне на нарушението, наказанието и неговия размер, не са посочени приложимите разпоредби на ЗЗЛД.

Определение на понятието „лични данни“, към времето на обработването им от администратора е дадено в чл. 4, § 1, т. 1 от Регламент ЕС 2016/679. Според чл.4, §2 от Регламент ЕС 2016/679 "обработване на лични данни" е всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Съдържащите се в декларацията по чл.29 от ЗДСл данни, в обем - две имена, ЕГН, номер на лична карта, длъжност и дирекция, в която работи, както и постоянен и настоящ адрес на ЗС, представляват лични данни по смисъла на чл. 4, § 1, т. 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679, като информация, отнасяща се до физическо лице, която дава възможност то да бъде идентифицирано с тези специфични признаци.

Воденето на публичен регистър на декларациите представлява действие по „обработване на лични данни“ по смисъла на чл. 4, т. 2 от Регламента. В процесния случай е безспорно установено, че личните данни на ЗС Н. Г. Г. - Б. са били обработени - публикувани, от служител на Министерство на външните работи, в качеството му на „администратор на лични данни“ по смисъла на чл. 4, § 7 от Регламент ЕС 2016/679, на официалната интернет страница на МВНР. За да е законосъобразно това обработване, следва да е налице поне

едно от основанията за допустимост на обработване.

Условията за допустимост при обработване на личните данни са изрично и изчерпателно посочени в чл. 6, § 1 от Регламент ЕС 2016/679, /приложим към датата на осъществяване на нарушението/. Според цитираната разпоредба обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете. Буква е) на първа алинея не се прилага за обработването, което се извършва от публични органи при изпълнението на техните задачи.

В конкретния случай, по отношение на визираното в § 2, ал. 3 от ДР на ЗПКОНПИ задължение на органа по избора или назначаване за водене на публичен регистър на декларациите по чл. 35 от ЗПКОНПИ, приложение намира основанията за законосъобразност на обработването, посочено в чл. 6, § 1, б. „в“ от Регламента – „обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора“.

При воденето на публичния регистър, следва да се запазват и принципите за обработване на лични данни, прогласени в чл. 5 от Регламента, съгласно който, личните данни трябва да са:

1. обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните /„законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“/;
2. събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по-нататък по начин, несъвместим с тези цели; по-нататъшното обработване за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели не се счита, съгласно член 89, параграф 1, за несъвместимо с първоначалните цели („ограничение на целите“);
3. подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват / „свеждане на данните до минимум“/;
4. точни и при необходимост да бъдат поддържани в актуален вид; трябва да се предприемат всички разумни мерки, за да се гарантира своевременното изтриване или коригиране на неточни лични данни, като се имат предвид целите, за които те се обработват / „точност“/;
5. съхранявани във форма, която да позволява идентифицирането на субекта

на данните за период, не по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват личните данни; личните данни могат да се съхраняват за по-дълги срокове, доколкото ще бъдат обработвани единствено за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели съгласно член 89, параграф 1, при условие че бъдат приложени подходящите технически и организационни мерки, предвидени в Регламента с цел да бъдат гарантирани правата и свободите на субекта на данните / „ограничение на съхранението“/;

б. обработвани по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки / „цялостност и поверителност“/.

Правилен е изводът на КЗЛД, че е нарушен принципа, разписан в чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент 2016/679, при публикуване на декларация по чл. 29, ал. 2 от Закона за държавния служител за имотното състояние и получени възнаграждения, свързани с полагане на труд извън служебното правоотношение, на официалната страница на МВНР, съдържаща данни в обем две имена, ЕГН, номер на лична карта, длъжност и дирекция, в която работи, както и постоянен и настоящ адрес.

Със ал. 3 на § 2 от ДР на ЗПКОНПИ, на органа по избора или назначаването, с изключение на органите по назначаването на служители от службите за сигурност, е вменено законово задължение да води публичен регистър на подадените от лицата, посочени § 2, ал. 1 от ДР декларации, при спазване на изискванията на ЗЗЛД, като по отношение на декларациите за имущество и интереси публична е само частта за интересите съгласно чл. 37, ал. 1, т. 12 - 14 от ЗПКОНПИ, а именно участие в търговски дружества, в органи на управление или контрол на търговски дружества, на юридически лица с нестопанска цел или на кооперации, както и извършване на дейност като едноличен търговец към датата на избирането или назначаването и 12 месеца преди датата на избирането или назначаването /т.12/, договори с лица, които извършват дейност в области, свързани с вземаните от лицето, заемащо висша публична длъжност, решения в кръга на неговите правомощия или задължения по служба /т.13/ и данни за свързани лица, към дейността на които лицето, заемащо висша публична длъжност, има частен интерес /т.14/. При публикуване на декларациите на задължените субекти /лицата по § 2, ал. 1 от ДР на ЗПКОНПИ/, личните данни, които може да се оповестяват в интернет по силата на § 2, ал. 3 от ДР на ЗПКОНПИ са: три имена на декларатора, месторабота, длъжност, контролното число на декларацията, както и публичната част за интересите.

В случая, публикуваните с декларацията по чл. 29 от ЗДСл данни на ЗС в съдебното производство, в обем две имена, ЕГН, номер на лична карта, длъжност и дирекция, в която работи, както и постоянен и настоящ адрес на официалната страница на МВНР, безспорно са не са ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват.

С оглед на това правилно административният орган е квалифицирал извършеното нарушение като такова, извършено в нарушение на чл. 5, § 1, б.

„в“ от Регламент 2016/679.

Неоснователен е развития в жалбата довод, че в случая са налице предпоставките за приложимостта на чл. 25а от ЗЗЛД. Установи се, че лични данни са предоставени от субекта на данни на администратор с правно основание по чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и че същите не са предоставени от ЗС, в противоречие с принципите по чл. 5 от същия регламент, т.е. цитираният член е неприложим.

По отношение на наложеното на жалбоподателя административно наказание следва да се има предвид, че КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от регламента да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл. 58, § 2 от регламента, без това по б. „и“, имат характера на принудителни административни мерки, чиято цел е да предотвратят, респ. да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното от него поведение в областта на защитата на личните данни. Административното наказание „глоба“ или „имуществена санкция“, предвидено в б. „и“ на чл. 58, § 2 от регламента има санкционен характер и се прилага в допълнение към мерките по б. „а“ – „з“ и „й“ или вместо тях, т. е. изцяло от преценката на надзорния орган зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от посочените в б. „а“ – „з“ и „й“ принудителни административни мерки или да наложи глоба или имуществена санкция или да приложи и някоя от мерките по б. „а“ – „з“ и „й“ съвместно с налагането на административно наказание по б. „и“. При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. В конкретния случай съдът намира, че правилно КЗЛД е приела, че в случая е приложима корективната мярка по чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. По отношение на размера на административното наказание следва да се има предвид, че от една страна размерът е индивидуализиран от административния орган съобразно степента на засягане на обществените отношения по защита на личните данни, както и е определен и мотивиран с обстоятелството, че за физическото лице са произтекли неблагоприятни последици, доколкото са предоставени данни, които го идентифицират, като дават възможност за прякото идентифициране на лицето. При определяне на санкцията административният орган е обсъдил и елементите на чл. 83, § 2 от Регламент /ЕС/ 2016/679. Предвид изложените в оспореното решение съображения, съдът намира, че изборът на мярка от КЗЛД се явява подходящ и съответен на предвидения с нейното налагане санкционен, дисциплиниращ и предупредителен ефект спрямо конкретиката на случая, както и че със същата не се надхвърля необходимото за постигането на тези цели. Размерът на санкцията-2000 лева е обоснован и справедлив.

Възражението за нарушение на административно производствените правила, изразяващо се в неприлагането на чл. 28 от ЗАНН и съответно неприемането на извършеното нарушение за "маловажен случай", е неоснователно.

Съгласно цитираната разпоредба, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно и ли писмено, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва проверката за законосъобразност при приложението на чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за отмяна на НП /Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК/. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административно-наказателното производство, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Логическото и систематично тълкуване на материалноправната норма на чл. 28 ЗАНН аргументира нейната приложимост спрямо всички административни нарушения, включително и за тези по ЗЗЛД.

Действително, когато производството по установяване на нарушение на ЗЗЛД и налагането на санкция е иницирано по жалба на физическо лице, то се развива по реда на АПК, за разлика от служебно образуваното административно-наказателно производство за нарушение по същия закон, което е изцяло по реда на ЗАНН. Поставянето на извършителя на нарушение в по-неблагоприятно положение, само поради разликата в субекта, иницирал производството обаче противоречи на основни принципи на санкционното право /наказателното и административнонаказателното право/ и е недопустимо. Налагането на административно наказание няма репарационно-обезщителен характер - не обезщетява вреди, претърпени от лицето, пряко засегнато от нарушението. При ангажирането на наказателна и административнонаказателна отговорност, материалното правоотношение е между правонарушителя и държавата, за разликата от деликтната отговорност, която има обезщетилен за вредите от нарушението характер и страни по материалното правоотношение са деликвентът и пострадалият. Затова дължимо е да се съобрази степента на обществена опасност на конкретно извършеното противоправно деяние и да реши дали това деяние е административно нарушение или макар да е формално съставомерно, но като не разкрива или изключва висока степен на обществена опасност е малозначително. В случая правнозначимите и установени по делото факти сочат на липса на малозначителност. Касае се за продължено нарушение-форма на усложнена противоправна дейност, свързана с нейното проявление във времето. Нарушението е извършено само с едно деяние, изразяващо се в съвкупност бездействие и действие /непредприемане на необходимите мерки за защита, довело до публикуване на официалната интернет страница на МВнР на декларация, съдържаща ЕГН, номер на лична карта, длъжност и дирекция, в която работи, както и постоянен и настоящ адрес на физическо лице/, при което субектът на административнонаказателна отговорност – МВнР, осъществява непрекъснато неправомерно обработване през определен период от време - от момента на публикуването до момента на заличаването, което е станало чак след подаването на жалбата до КЗЛД. Макар нарушението да е продължено, проявлението му във времето е

критерий за степента на укоримост на противоправното поведение, а в случая проявлението му във времето е почти година и категорично не е незначително. Извършването на дължимото действие - заличаване на личните данни, не е станало доброволно, а е в резултат на административна принуда - след образуване на производството пред КЗЛД. Тези факти обуславят извод за липса на маловажен случай.

По изложените съображения, неоснователната жалба се отхвърля.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, своевременно заявеното искане за присъждане на разноски от ЗС, за която оспореният акт е благоприятен, са основателни.

От ЗС Н. Б. е заявено искане за присъждане на разноски /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/, което следва да бъде уважено за доказани им общо размер- 300 лева, заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат, което се присъжда изцяло, като преценка за прекомерност, предвид липсата на възражение по чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК, вр.чл.7, ал.1, т.4, вр.чл.8 /И.. – ДВ, бр. 28 от 2014 г.; изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ - бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г./ от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не е дължима.

Ответникът има право на разноски за защитата му осъществена от юрисконсулт, но такива не могат да бъдат присъдени, поради липса на искане за това /чл.81 от ГПК, вр.чл.144 от АПК/.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II^{po} отделение, 23-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Министерството на външните работи срещу Решение ППН-01-570 от 19.11.2019 г. на Комисията за защита на личните данни, като неоснователна.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Н. Г. Г.-Б., сумата в размер на 300 /триста/, разноски в първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: